

NE MUTLU ŞU KİMSELERE!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smil'lâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû biihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd. Fekâle'n-nebiyyü SAS:

a. Diline Sahip Olana Ne Mutlu!

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

طُوبَى لِمَنْ مَلَكَ لِسَانَهُ وَ وَسِعَهُ بَيْتُهُ وَبَكَى عَلَى

خَطِيئَتِهِ

(طس. حل. عن ثوبان)

ME. 743 (*Tübâ li-men meleke lisânehû, ve vesiahû beytühû, ve bekâ alâ hatîetihî.*)

(*Tübâ*) Arapça'da *tahsin* dediğimiz takdir ve beğenme ifade eden sözdür. “Ne mutlu, ne güzel, ne hoş o kimseye ki, ne mutlu o kimseye ki, (*meleke lisânehû*) diline sahip olur.” Yani, diline sahip olan insana ne mutlu! (*Ve vesiahû*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.21, no:2340; Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.1, s.140, no:212; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.313, n0548; İbn-i Ebî Âsım, *Zühd*, c.I, s.30, no:34; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.447, no:3930; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.537, no:18152; Sevban RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.827, no:43289; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.47, no:1675; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.143, no:13976.

beytühû) “Evinde durana...” Evi onun için geniş olur, onu içinde tutar. Yâni, o evinde rahat eder, evinden ayrılmaz. (*Ve bekâ alâ hatîetihî*) “Ve günahına ağlayana...” Yâni: “Ne mutlu dilini tutana, evinde durana, günahına ağlayana...” demiş oluyor Peygamber Efendimiz...

Şimdi, diline sahip olmak iki türlü olur:

1. Diline sahip olan insan, dille yapılan günahlara düşmez. Küfür etmez, gıybet etmez, iftira etmez, dedikodu yapmaz, can sıkıcı, kalp kırıcı söz söylemez, başkalarının kötülüğüne çalışmaz, mâlâyâni konuşmaz, faydası olmayan boş sözlerle vaktini geçirmez, gevezelik etmez, zevzeklik etmez, dalkavukluk etmez, şakşakçılık etmez, yani dille bir sürü günahlar var; onları yapmaz. Bir bu yani diline sahip olur. Hatalı işler yapmaz.

2. Diline sahip olan insan, yapılması gereken görevleri yapar diliyle; Allah’ı zikreder, hakkı söyler, hayrı söyler, doğru olanı söyler, nasihat eder. Bir haksızlık gördüğü zaman karşısına çıkar. Diliyle de cihad ediyor insan. Yani hakkı söylediği zaman, diliyle cihad ediyor. Hatta en üstün cihad diyor Peygamber Efendimiz, bir hadis-i şerifte:²

2 Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.527, no:4344; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.471, no:2174; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1329, no:4011; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.19, no:11159; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.551, no:8543; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.II, s.352, no:1101; Hâmidî, *Müsned*, c.2, s.331, no:752; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.II, s.247, no:1286; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.358, no:1448; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIII, s.305; Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ

(د. ه. عن أبي سعيد؛ حم. ه. طب. عن أي أمانة؛ ن. عن سمرة؛ حم. ن. هب. ض. عن طارق مرسلًا)

RE. 76/11 (*Efdalü'l-cihâd, kelimetü hakkın inde sultânin câir.*) “Cihadın en üstünü, en faziletlisi, en kıymetlisi, zalim bir hükümdarın huzurunda, ona hak sözü söylemek, nasihat etmektir.”

Herkes tir tir titriyor, gık diyemiyorlar, ama o hakkı söyleyebiliyor.

Şimdi, Perth’de öğrendik; Suudi Arabistan’da tahsil görmüş bir kardeşimiz var orada, o anlattı: Suudi Arabistan’da hastanenin duvarına yazmışlar. Şu dört şey imanın şartlarındandır diye saymışlar:

“—Şu, şu, şu ve hükümdara feda olmak...”

Hükümdara feda olmak ne imanın şartı, ne aklın şartı, ne dinin şartı, ne ilmin şartı; nereden

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1330, no:4012; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.VIII, s.282, no:8081; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.II, s.166, no:1596; Beyhakî, *Şuabü’l- İman*, c.VI, s.93, no:7581; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.II, s.248, no:1288; İbnü’lCa’d, *Müsned*, c.I, s.480, no:3326; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.V, s.176; Rûyânî, *Müsned*, c.III, s.337, no:1161; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.VI, s.370; Ebû Ümâme RA’dan.

Neseî, *Sünen*, c.VII, s.161, no:4209; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.314, no:18850; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.IV, s.435, no:7834; Ziyâü’l-Makdîsî, *elEhâdîsü’l-Muhtâre*, c.III, s.230, no:123; ed-Dûlâbî, *el-Künâ ve’l-Esmâ*, c.I, s.238, no:427; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.421, no:2939; Târık ibn-i Şihab Rh.A’ten.

Kenzü’l-Ummâl, c.III, s.64, no:5511 ve c.XV, s.923, no:43588; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.172, no:457; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.V, s.198, no:3981.

çıkarttın o yalanı? Hükümdar kim oluyor? Hükümdar kendi kusurlarını düzeltsin, hatalarını düzeltsin, günahlarını düzeltsin, doğru yola girsin! Hükümdara niye feda olacakmış? İnsan ancak Allah için olursa, Allah yolunda malını, canını, her şeyini feda eder. Yalan yanlış, bir ters söz yâni...

O bakımdan, onun da karşısına çıkıp hakkı söyleyebilmek lazım!

Birisi söylemiş, demiş ki:

“—Oğluna fazla harçlık veriyorsun! Aylık harçlık olarak iki yüz bin dolar veriyorsun; bu çok fazla!” filân demiş.

Adamı derhal vazifeden almışlar. Alsınlar... Hocası doğruyu söylüyor diye vazifesine son vermişler, işten çıkartmışlar. Ne iyi yapmış, aferin, doğru söylemiş. İşten çıkartsınlar, rızkı insana Allah CC veriyor. Ne Ali veriyor, ne Veli veriyor; hiç kimse vermiyor, Allah veriyor. Allah vermedi mi alamaz, Allah vermedi mi, nasib etmedi mi yiyemez.

Adam milyarder, Allah bir hastalık vermiş, yemek yiyemiyor. Diyormuş ki, şu hamalların böyle yüz dirhem ekmeğin içine köfteleri, soğanları doldurup da böyle kemirmesine hayran hayran uzaktan bakıp:

“—Şunların sıhhatine sahip olmak için bütün servetimi vermeye razıyım!” diyormuş.

Yağma mı var? İşte Allah vermiyor, parası var yiyemiyor. Baklava orada duruyor, börek orada duruyor, en âlâ yemekler orada duruyor ama,

Allah yedirmeyince yiyemiyor. Malı var, sıhhati yok, yedirmiyor Allah...

Rızık bankada duran para değildir arkadaşlar! Bankada duruyor, işe yaramıyor ki... Rızık boğazdan geçendir diyor büyüklerimiz... Yemedikten sonra; pinti adam peyniri kavanozun içine koymuş, ağzını kapatmış, dışından yalayıp duruyormuş. Dışından yalamakla insanın karnı doymaz. O zenginliğin bir kıymeti yok...

O bakımdan, diline sahip olan insan iki şey yapar: Ya kötülükleri söylemez diliyle, sahib olur diline; günah işlemez. Ya da, sevap kazanacak işleri yapar: *Allah* der, *Lâ ilâhe illallah* der, *Sübhânallah* der... Nasihat eder, vaaz eder, irşad eder, hakkı söyler, zalim sultanın karşısına çıkar doğruyu söyler... Arkadaşına hayrı öğretir, Kur'an öğretir, ilim öğretir, meslek öğretir, bir sanat öğretir... Ondan sonra o çocuk, "Allah razı olsun, ustam bana şunu öğretti." der; öldükten sonra rahmetle anar, ömrü boyunca ona dua eder.

Demek ki dilimize sahip olacağız, dil önemli bir uzuv... İnsanları ekseriya iki uzvu cehenneme götürür diyor Peygamber Efendimiz, İki organ; iki dudağı arasındaki dili; bir de iki bacağı arasındaki uzvu... Bu ikisinden gider insan gümbürtüye...

Diliyle günahlı işler yapar, gıybet eder... Bir söz söyler, dinden çıkar gider; tamam, ahireti mahvoldu diliyle... Veyahut namusuna sahip olmaz, ırzına sahip olamaz, namuslu hareket edemez, zina eder, günah işler; ondan cehenneme gidebilir.

Onun için, ne mutlu lisanına sahip olana, ne mutlu evinde durana diyor. Evinde durdu mu insan, rahat eder. Dışarıya çıktı mı, günah ihtimali başlar. Kadın geçiyor oradan, bakmaması lazım! Bir sürü ihtimaller belirir. Onun için, insan evinde durmayı bilmeli!

Bizim bilhassa Anadolu’umuzda bunu bilmezler. Anadolu’umuzun ahalisi, köylümüz, taşralımız evde durmayı bilmez. Hatta, evde durmak ayıp telâkki edilir.

“—Ne diye evde duruyor, kahveye gelse ya? Evinden çıkmıyor, karısına mı yardım ediyor yoksa?” bilmem ne, filân...

Yahu evde kitap okuyordur adam, namaz kılıyordur, tesbih çekiyordur... Benim dedem hiç kahvede durmazmış. Gidermiş bağda bir güzel seccadesi varmış, düz bir kayanın üstüne yayarmış, ibadet edermiş. Kahveye hiç gitmezmiş. Sigara dumanı içinde, mâlâyâni, gıybet, dedikodu yapılan yerde durup ne yapsın?

Ne mutlu evinde durana! Evinde durana ne mutlu dediği zaman, onun açıklamasına da dikkat edelim. Camiye gelecek ha...

“—Tamam, hocamız bize evinde dur dedi, bunda sonra camide beni hiç arama!”

Öyle şey yok! Camiye gelmek kuvvetli sünnet, cemaat çok kuvvetli sünnet... Hatta, Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifte buyurmuş ki:

“—Cami komşusunun evde kıldığı farz namaz kabul olmaz!”

Camiye gelecek! Cami komşusu olmak o kadar önemli... Yani, cemaat o kadar önemli. O bakımdan camiye gelmek şartıyla... Camiye gelecek, vazifelerini yapacak.

Boş yere sokaklarda gezeceğine, boş yere kahvede vakit öldüreceğine, boş vakit geçireceğine evinde dursa, günahlardan kurtulur. Zikir eder, namaz kılar, kitap okur... Ne güzel kitaplar var, ne güzel şeyler yazmış dedelerimiz, alimlerimiz! Onları okumamız lâzım, okuma alışkanlığını edinmemiz lâzım! Kitabı açmamız lâzım, kalemi yanına koymamız lâzım; şöyle beğendiğimiz bir cümlenin altını çizmemiz lâzım, tekrar tekrar okumamız lâzım!

Bir defterimiz olmalı, oraya yazmalıyız bazı şeyleri, hatırımızda kalsın diye... Akıl defteri derler, hafıza defteri derler, hatıra defteri derler, böyle bir küçük defterimiz olmalı, duyduğumuz güzel şeyleri yazmalıyız. Ben şimdi şu sizin çayhanede çok güzel yazılar var, onları yazacağım, mecmuada neşredeceğim. Çay içtiğiniz yerde duvara çok güzel şeyler toplamış birisi, hepsini yazacağım.

Ne mutlu diline sahip olana, ne mutlu evinde durana ve ne mutlu günahına, hatasına ağlayana!

Kul hata eder muhterem kardeşlerim! Yâni herkes hata eder. Bu hata edene, günah işleyene bir cesaret vermek için söylenmiş söz değil, Peygamber Efendimiz'in bize tavsiyesi. Kul hata eder ama, tevbe ederse Allah affeder. Buyuruyor ki Kur'an-ı Kerim'de Allah-u Teâlâ Hazretleri:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا
مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ
هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

(الزمر: ٥٣)

(*Kul yâ ibâdiye'llezîne esrefû alâ enfüsihim lâ taknetù min rahmeti'llâh*) “Ey günah işleyip de nefislerine haksızlık etmiş, zulmetmiş olan, nefsinin tehlikeye düşürmüş olan, cehennemde yanacak duruma getirmiş olan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz! (*Inna’llâhe yağfirü’z-zünûbe cemiâ*) Allah bütün günahlarınızı affeder, bağışlar, hepsini birden bağışlayabilir. (*Innehû hüve’l-gafûru’r-rahîm*) Şüphesiz ki o çok affedicidir, çok merhamet edicidir.” (Zümer, 39/53)

“Kulun bir güzel davranışından, bir gözyaşından, bir pişmanlığından, daha diline hatayı, günahı getirip de özür dilemesine lüzum kalmadan, kalbindeki pişmanlık üzerine affeder.” diye hadis-i şerif okumuştuk ya burada geçtiğimiz haftalarda... Allah affeder. Hatasını anladı mı kul, günahı affolur. Öyle günahlarına ağlayan bir insanın gözyaşından cehennem ateşi söner. Veya Allah sevgisinden ağlayan bir müminin gözyaşından cehennem ateşi söner, o azgın ateş durmaz. O bakımdan ne mutlu böyle hatasını düşünüp de ağlayana!

Hatasını düşünüp ağlayan, yüreği yanan insan bir daha o hatayı işlememeğe dikkat eder.

Bizler de inşaallah hatalarımıza ağlayalım, günahlarımıza pişman olalım, bir daha işlememeye azmedelim!

b. Kendi Ayıbıyla Meşgul Olana Ne Mutlu!

Enes RA'dan Peygamber SAS Hazretleri'nin şöyle buyurduğu rivayet ediliyor:³

طُوبَى لِمَنْ شَغَلَهُ عَيْبُهُ عَنْ عِيُوبِ النَّاسِ وَأَنْفَقَ
الْفُضْلَ مِنْ مَالِهِ وَأَمْسَكَ الْفُضْلَ مِنْ قَوْلِهِ وَوَسِعَتْهُ
السُّنَّةُ فَلَمْ يَعِدِلْ عَنْهَا إِلَى الْبِدْعَةِ

(الدَّيْلَمِيُّ عَنْ أَنَسٍ)

742. (*Tübâ li-men şegalehû aybühû an uyûbi'n-nâs, ve enfaka'lfadla min mâlihî, ve emseke'lfadla min kavlihî, ve vesiathü'ssünneti felem yeud anhâ ile'l-bid'ati*)

Ne güzel bir hadis-i şerif! Peygamber SAS Efendimiz buyuruyorlar ki:

“—Ne mutlu, kendisinin ayıbı başkalarının ayıbıyla meşgul olmaktan kendisini alıkoyan şahsa!”

Yâni, kendisinin ayıbı, günahı var; kendisini düşünüyor, başkasının ayıbıyla meşgul olmuyor. “Şunun şu ayıbı var, bunun bu kusuru var, onun şu günahı var...” diye başkalarını tenkit

³ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.447, no:3929; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.865, no:43444; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.46, no:1673; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.142, no:13973.

edip durmuyor; kendi ayıbıyla meşgul oluyor. “Benim şu kusurum var, onu düzelteyim! Şu eksikğim var, onu tamamlayayım! Cahilliğim var okuyayım!” diye, kendi ayıbıyla meşgul olana ne mutlu!” diyor Peygamber Efendimiz... Ve bir de ekliyor arkasından:

“—Malının kendi ihtiyacından fazlasını infak edene ne mutlu!”

Malı var insanın, tamam... Evi var, oturuyor, yiyor, içiyor, artıyor. Fazlasını fukaraya vermek, malının fazlasını infak etmek, nafaka olarak ona buna hayır olarak verebilmek, cömertlik çok önemli bir sıfattır. İnsanları ekseriya cennete sokacak olan budur. Hele hele o devirlerde daha önemliydi.

Şimdi burada bu konu rahat bir konudur, kolay bir konudur. Yâni, insan rahatlıkla başkasına yemek ikram edebilir. Ama Suudi Arabistan’da hurma yok, hayvan yok, deve az... Kesse sütünden istifade edemeyecek, binemeyecek, çoluk çocuk fazla... Ot bitmez, ortalık çatır çatır sıcak, su yok... Tabii, o zaman mahsul az, şartlar zor... İnsanlar açlık çekerlermiş, çok zorluk çekerlermiş.

Peygamber SAS Efendimiz bir gece açlığından uyku tutmuyor, evden çıkıyor. Peygamber Efendimiz aç olduğundan, karnı açılmış olduğundan, evde yemek olmadığından çıkıyor. Karanlıkta giderken, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’e rastlıyor. Soruyor:

“—Kim o?”

“—Ebû Bekr-i Sıddîk...”

“—E, bu vakitte neden çıktın ey Ebû Bekr-i Sıddîk?”

“—Yâ Rasûlallah! Evimizde yiyecek bir şey bulunmadığı için karnım aç kaldı. Ne yapayım, uyku tutmadığı için çıktım.”

O da aynı sebepten çıkmış. Biraz daha ilerliyorlar, ileride bir iri karaltı görüyorlar.

“—Kim o?” diye soruyorlar.

Ömer ibnü'l-Hattab RA imiş. Soruyorlar: “—Niye çıktın? Ne arıyorsun?”

“—Evde bir şey yoktu yâ Rasûlallah! Açlıktan dayanamadım, uyuyamadım; çıktım.” diyor.

Ebû Bekr-i Sıddîk'ın doksan bin altını vardı müslüman olduğu zaman, parasız adam değildi. Yâni eşraftandı, zengin insandı ama, Allah'ın yolunda veriyor. Öyle veriyor ki, beline kumaş kalmamış da hasır sarmış.

“—Nerede Ebû Bekr-i Sıddîk.” diye soruyor Peygamber

Efendimiz... “—Evinde...”

“—Niye çıkmıyor? Çıksın!”

Çıkıp geliyor. Hasıra sarılmış olarak çıkıyor. “—Ne bu?”

Mallarını Allah yolunda vermiş, cihada sarf etmiş. “—Pekiye, çoluk çocuğuna ne bıraktın?”

“—Allah ile Rasûlünü bıraktım.” diyor. “Allah Rezzak değil mi, vermez mi? Rasûlüllah'ın rızasını kazanmak için, Allah'ın rızasını kazanmak için verdim.” diyor.

Demek ki, malının fazlasını vermek o zaman çok önemliydi. Şimdi biraz herkes zengin olduğundan, insan burada [Avustralya'da] kime zekât vereceğini şaşırır. Burada kim var zekât verilecek? Kimseyi bulamayız. Burada durum gayet rahat... Ama Pakistan'da çok, Malezya'da çok, Endonezya'da çok, Türkiye'nin bazı yerlerinde çok... Oralara verebiliriz.

Efendimiz sözü söylerken, edebiyat bakımından üstün söz söyler, konuşurken zarif konuşurdu. Bak, ne güzel sıhhatli konuşuyor: "Malının fazlasını verir, sözünün fazlasını tutar." diyor. Vermek ve tutmak, iki zıt kelime... Malın fazlasını verecek, sözün fazlasını tutacak! Yâni gevezelik etmeyecek, fazla konuşmayacak demek... Yeteri kadar konuşacak, susulacak yerde susacak.

İmtihanda talebe hocanın karşısına oturmuş. "Konuşsana evlâdım!" diyor; konuşmuyor. Şimdi konuşma zamanı, konuş işte... Sınıfta dır dır konuşuyordun ya arkada, yaramaz, şimdi konuş! O zaman konuşmuyor; olmaz!

Karşıda bir zulüm işleniyor, müslüman burada susuyor, konuşmuyor. Olmaz, şimdi konuşacaksın, şimdi konuşma zamanı... Yâni konuşulacak yerde konuşmak lâzım, susulacak yerde susmak lâzım! Yersiz konuştu mu insan, *illallah* dedirtir. Konuşulacak yerde konuşmadığı zaman da vebal yüklenir. Allah ona sorar; "Niye konuşmadın, niye söylemedin, niye bildirmedin, niye anlatmadın?" diye sorar. O bakımdan konuşulacak yeri iyi bilelim, susulacak yeri iyi bilelim!

(*Ve vesiathü's-sünneti*) “Sünnete uyar, sünnet onu ihata eder.” Yani sünnetin içinde kalır, sünnetin dışına taşmaz. (*Felem yeud anhâ ile'l-bid'ati*) “Sünnetten bid'ata kaymaz.”

Dinimizin aslı, özü nedir? Peygamber Efendimiz'in sünnetidir. Sünnetten ayağını dışarıya çıkartmaz, sünnete uyar, bid'ata sapmaz. *Sünnet* nedir? Hadis kitaplarında yazıyor, okuyoruz işte... Alimlerimiz kitaplar yazmışlar; doğru yol budur, şeriatın ahkâmı budur diye... *Bid'at* nedir? Adamın uydurduğu şeyler... Uyduruyor herkes, bir şeyler uyduruyor, din namına bir şeyler yazıyor.

Şimdi bizim memlekette bir kadın varmış. Bu kadın:

“—Bilezikleri, altınları satacaksın, hacca gideceksin!” diyormuş. “Kocan izin vermese de gideceksin! Kocan izin vermese nasıl namaz kılıyorsun, hacca da gideceksin!” diyormuş.

İlk bakışta doğru gibi görünüyor ama, yanlış! Çünkü hacca gidecek insan, sefere çıkıyor. Müslüman kadının yanında mahremi yokken sefere çıkması câiz olmaz. Evet kocası kılma dese bile namazı kılacak ama, hacca gitmek için mahremi olması lâzım! Yanında mahremi olmadı mı, olmaz, sefer mesafesine gidemez. Bak, cahil kadın saptırıyor.

“—Dinlemeyeceksin kocanı, icabında boşanacaksın!” diyormuş.

Kocasından kendisi boşanmak isteyen kadın, cennetin kokusunu duyamaz. Yâni şer'î bir

sebeup yokken boşanmaya kalkmayacak.

Onun için, insanı bid'ate sokmayalım, yanlış şeyler yaptırmayalım!

Cahil mezarlıkta mum yakıyor, bilmem Helvacı Baba'nın kabrinin etrafında dokuz defa dolaşılıyor. Niye dolaştın, kimden öğrendin, ne olmuş? Yâni saçma sapan şeyler...

Bid'at yok, sünnet var, Peygamber Efendimiz'in inandığı şey var... Peygamber Efendimizin zamanında olmayan uydurma iş yok... Dinimizin aslına uyacağız, asilliğini bozmayacağız. Sadakat göstereceğiz, dinimizin özünü değiştirmeyeceğiz. Giyimde, kuşamda, ahlâkta, ibadette, tâatte eksiltme, çıkartma yapmayacağız.

“—Bu zamanda bu sünnet yapılamaz!” demiş zıpır hocanın birisi...

Dangalak, sen yapmıyorsun ama, Pakistanlılar yapıyor, Filipinliler yapıyor. Ne demek yok? Sünnetler öyle keyfi kalır mı?

“—Bu devirde öyle yaparlarsa, insana gülerler.” diyormuş.

Sana gülüyoruz biz, senin yaptığın şey gülünç... Rasûlüllah Efendimiz'in yaptığı şeye niçin gülsünler?

Bak, bizim burada kardeşlerimiz sarık sarıyor, kimse bir şey demiyor. Entari giyiyor, kimse bir şey demiyor. Yâni niye yapılmazmış, yapılmaz dediği ne? Sakalını kınalamak... Pakistanlılar kınalıyor, ne olur? Yâni, Rasûlüllah Efendimiz dedikten sonra, ben başkasının gülmesine mi bakarım.

Müslümanın vasıflarından bir tanesi, kınayanın kınamasına aldırmamak, yapması gereken şeyi yapmaktır. Sünnete uyacak, böyle saçma sapan bid'atlar ortaya çıkarmayacak.

Millet cahil... Takke giyiyor diye birisinin arkasında namaz kılmamışlar. Bana soruyorlar. “—Hocam takke ile namaz kılmak günah mı? Takke giymek günah mı, değil mi?” Dedim: “—Günah değil yahu, nereden çıkarttınız bunu?” “—Ben filânca kitapta okudum; işte şapka giyenin şöyle vebali olurmuş, böyle vebali olurmuş...” Sübhàna'llàh! Avustralya'da Türkçe zayıf olduğundan, millet ne hatalara düşüyor. Yâhu şapka başka şey, takke başka şey! Takke giymek; Peygamber Efendimiz giymiş, sünnettir, olur. Takke başka, şapka başka; onun hükmü başka... Yani ikisi arasındaki farktan haberi yok... Ondan dolayı, müslüman kardeşinin arkasında namaz kılmıyor. Asıl o bid'at... Herkesin arkasında namaz kılınır. Birisi imamete geçmişse, arkasında namaz kılarısın. Onun bir kusuru, vebali varsa, onu Allah ondan sorar; senin namazın olur. Ben buradan kapıdan içeriye gireceğim, burada birisi, beğenmediğim bir adam imamlığa geçmiş olacak, dönüp gideceğim; öyle şey olur mu? İşte bid'at bu, yanlış olan şey bu...

c. İstiğfar Etmesi Çok Olana Ne Mutlu!

Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurdular:⁴

طُوبَى لِمَنْ وَجَدَ فِي صَحِيفَتِهِ اسْتِغْفَارًا كَثِيرًا

(ه. عن عبدالله بن بسر؛ حل. عن عائشة؛ حم. في الزهد عن أبي الدرداء موقوفاً)

ME. 744 (*Tübâ li-men vecede fî sahîfetihî istiğfâren kesîrâ.*) “Ne mutlu amel defterinin sayfasında çok tevbe ve istiğfar yazılı olana!”

Peygamber Efendimiz bile o mübarek dili ile, Allah’ın en sevgili kulu olduğu halde, çok tevbe ve istiğfar ederdi. Günde yüz defa tevbe istiğfar ederdi. Biz de istiğfar edeceğiz.

İstiğfar ne demek? Ya Rabbi, beni afv u mağfiret eyle demek, Allah’tan afv u mağfiret istemek demek... “*Estağfiru’llah el’azîm*” diyoruz her namazın arkasında... Ne demek? “Yâ Rabbi, sen bizi affet! Ey azamet sahibi olan Allah’ım, bizi affet!” demiş oluyoruz.

Tevbe ve istiğfarı çok yapmak, günahların gitmesine sebep olur, şeytanın belini kırar. Kul hata eder, akşama tevbe ve istiğfar eder; Allah affeder. Şeytan üzülür, yine affoldu diye kahrolur. Onun için, çok tevbe ve istiğfar edelim, Hatalarımızı çok analım!

⁴ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XIII, s.462, no:3808; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VI, s.118, no:10289; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.21, no:3508; Abdullah ibn-i Büsr RA’dan.

Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.I, s.440, no:646; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IX, s.110, no:4717; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.X, s.395; Hz. Aişe RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.479, no:2088; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XIV, s.144, no:13978.

Bu günler Allah'a ibadet etme günleridir, hatalarını düşünme günleridir, kendisini hesaba çekme zamanıdır, defterinin muhasebesini yapma zamanıdır. “Ne kadar sevap kazanmışım ömrümde, ne kadar günah işlemişim hayatımda? Şunları bir toplayayım; bakalım kârda mıyım, zararda mıyım? Bundan sonra ne yapmam lâzım? Kendime bir çeki düzen vereyim, toparlanayım! Mânevî kârıma dikkat edeyim, şu zarardan kendimi bir kurtarayım! İflâsın eşiğine gelmişim, mahvolmuşum, bir çaresine bakayım!” diyecek zamandır.

Çünkü mübarek aylardayız. İşte Receb gitti, Şa'ban da yarın gidiyor. Gittik, ufukta gözetledik hilâli... Ufku bulutsuz görünce, atladık arabalara gittik, şöyle bir yokuşun başına; ufuğa baktık. Hilâli görseydik, gelecektik buraya, yarın Ramazan'dır diye size ilân edecektik. Burada yatsıdan sonra teravih kılacaktık. Geceleyin sahura kalkacaktık, oruç tutacaktık yarın... Ama ufuğa baktık, hilâli göremedik. Hilâl görülmediği için, yarın Ramazan değil...

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.674, *Savm* 36/11, no:1810; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.762, *Sıyam* 13/2, no:1081; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.68, no:684; Neseî, *Sünen*, c.IV, s.133, no:2117; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.422, no:9453; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.6, no:1685; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VIII, s.226, no:3442; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.II, s.159, no:15; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.304, no:2307; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.19, no:2333; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.205, no:7721; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.69, no:2427; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.234; İbnü'lCa'd, *Müsned*, c.I, s.174, no:1118; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.470, no:8879; İmam Şâfiî, *Müsned*, c.I, s.187, no:908; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.I, s.497, no:422; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.427, no:874; Deylemî,

Müsnedü'l-Firdevs, c.II, s.393, no:3744; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VIII, s.111, no:4230; *Târih-i Dimaşk*, c.LXIV, s.99, no:8115; Ebû Hüreyre RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.113, no:624; Neseî, *Sünen*, c.VII, s.279, no:2095; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.226, no:1985; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.587, no:1547; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VIII, s.360, no:3594; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.II, s.157, no:7; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.271, no:11706; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.42, no:5740; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.207, no:7736; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.72, no:2440; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.5, no:1683; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.204, no:1912; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.III, s.21, no:9116; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.352; Begavî, *Şerhü'sSünneh*, c.III, s.232; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IV, s.243, no:2355; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.VIII, s.275, no:3196; Hâris, *Müsned*, c.I, s.494, no:314; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VII, s.267, no:2087; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.321, no:18915; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.II, s.167, no:3; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.69,

no:2426; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.III, s.245, no:962; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.1300; *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIV, s.34, no:7027; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XVII, s.122; Abdurrahman ibn-i Zeyd ibni'l-Hattâb Rh.A'ten.

Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.206, no:7727; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.118, no:873; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.II, s.58, no:2952; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.41, no:3646; Ebû Bekre RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.V, s.341, no:1796; Abdü'r-Rezzak, *Musanef*, c.IV, s.156, no:7306; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.249, no:1810; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.445 no:915; *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIV, s.Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.286, no:287; İbn-i Asâkir, 263, no:7000; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.254, no:6331; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.207, no:7734; Hz. Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.25, no:1175; Bera' ibn-i Âzib RA'dan.

Dâra Kutnî, *Sünen*, c.II, s.160, no:20; Rabi' ibn-i Hiraş RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VIII, s.489, no:23769; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.37, no:13732.

صُومُوا لِرُؤْيَيْتِهِ وَأَفْطِرُوا لِرُؤْيَيْتِهِ فَإِنْ غَمَّ عَلَيْكُمْ
فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبَانَ ثَلَاثِينَ يَوْمًا

(رواه الشيخان عن أبي هريرة)

ME. 714 (*Sùmû li-ru'yetihî ve eftırû li-ru'yetihî, fein gumme aleyküm feekmilû iddete şa'bâne selâsîne yevmâ.*) *Revâhu'ş-şeyhân.*

Buhârî ve Müslim'in Ebû Hüreyre Ra'dan rivayet ettiğine göre Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuşlar:

(*Sùmû li-rü'yetihi, ve eftırû lirü'yetihî*) “Hilâli görünce oruç tutun; Ramazan bittiği zaman da, yine hilâli gördüğünüz zaman bayram edin! (*Fein gumme aleyküm*) Eğer hava bulutlu olursa, (*feekmilû iddete şa'bâne selâsîne yevmen*) o zaman Şa'ban ayını, otuz güne tamamlayın!”

“Görün!” dediği için, “Gidin bakın!” dediği için; biz de en görülecek yere üç araba gittik. Gözleri iyi gören genç arkadaşlarla, bizim gibi gözlüğe ihtiyacı olmayan kimselerle baktık; hilâli göremedik. Şimdi Arapların bir kısmı başlayacaklarmış Ramazan'a... Görülseydi başlardı; görülmediğine göre, başlamamaları lâzım, Şa'ban'ı otuza tamamlamaları lâzım! Bugün Şa'ban'ın yirmi dokuzuydu, yarın otuzu... Ama onlar diyecekler ki:

“—Biz Şa'ban'a da bir gün önceden başladık.”

Yanlış başlamışlar. Takvimlerimizde böyle yazıyor. Hesabı yanlış yapılmış. Bu akşam baktık biz, göremedik. Şimdi biraz sonra Perth şehrine

de telefon edeceğiz, orada hava belki biraz daha açıktır diye... Oradaki hoca kardeşlerimiz de bakacak. Sydney'e de telefon edeceğiz, oralardan sağlam haberi alacağız. Yâni yarın şa'ban'ın otuzudur, yarın akşam yine gideceğiz hilâli görmeye... Görünce geleceğiz size müjdeleyeceğiz ki, inşaallah şöyledir diye...

Rabbimiz şu geçen günleri bizlerden hoşnut ve razı etsin: davacı etmesin. şu gelen Ramazan'ın feyzinden, bereketinden faydalanmayı Rabbimiz cümlemize nasib etsin...

Ramazan gelince dünya değişir, göğün kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır, cennetin kapıları açılır. Yerler, gökler mânevî bakımdan bezenir. şeytanların azılıları zincirlere vurulur, bukağılara bağlanır, zapt edilir. Yani, insanları azdırmaları imkânı olmaz. İnsanların doğru yola gelmesi kolay olur ramazanda...

Onun için, bu zamanı fırsat bilelim! Yakınlarımızdan böyle biraz gevşek olan kardeşlerimizi de camiye alıştıralım, ibadete çekelim! Onları da yanlış yoldan kurtaralım ki, şeytanın selinden kurtaralım; Rahman'ın yoluna gelmesine vesile olalım, böylece sevaplara nail olalım!

Allah hepinizden razı olsun.

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-fâtiha!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

16. 04. 1988 - Coburg Camii

Melbourne / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü